

Om man bor i Enviken och med sin bil vill åka
genast möjligt västerut till Leksand
- jo sådant det kan hända om man kanske
mycket bråttomt hastar till en hockeygala
(fast det nu var mycket länge sedan
som det hände undertecknad) -
tar man ofta vägen över Marnäs-Finnbo,
sedan kanske granåsvägen Kisholm-Slättberg
för att hinna in i ladan före nedsläpp...

Alltnog, tar man granåsvägen
- av vad skäl det vara månne -
västerut från Finnbo, är det första
vattendrag man möter Mörttjärn.
I dess norra ända döljer björksly
gamla slogar, diken, lador som förfaller,
gränsticksgenomvävda stockvarv.
Slätterfolket kom från Finnbo under självhushållet.

Nu är tiden annorlunda
inga liar skäms väl längre utav stagg och halvgräs
vare sig i finnbofolkets slogar
- eller uti myren norr om - Stormyrn kallad.
Häyden ägdes här av leksandskarlar.
Bjurs och Leksand varvas här
som fingrarna i sockenkyrkan under Fader Vårn.

Stormyrn ter sig väl från skogsbilvägen
knappast annorlunda än de flesta myrar.
Dock, om färden brytes av vid myren
och man iförd stövelklädda fötter strövar
uti själva stormyrsmarken,
ställes saken annorlunda
- särskilt ur botanisk synpunkt.

Jungfrulinet täcker marken.
Lyser blått bland brakvedskränta stenblock,
strödda uti myren, gödande densamma.
Kanske göder även något källdrag
från det berg i väster, där som Vatta
gamla fäbod ännu dväljes.

Alltnog, florans rikedom i myren
har sitt mått i färgprakt: linblått,
ängsnycklarnas djupa röda,
vadd och sileshår och blodrot understryker sedan detta.
Brunag, strandlumner och vitag får så stå som utropstecken.

Myrens södra delar är de rika
norra har sin karaktär av fattigarter.
Knappast någon minns idag den gård
som namngett norra delen - Sammilsmyrn.
Vad som där är kvar är sten och murbruk, bråte på en äng
och minnet av en karl som prova, men fick ge sig.

Glasbjörk X dvärgbjörk tycks i denna myrdel
ge ett långt beständigare utfall,
än för odlarsvett och möda X myrjord.
Björkhybriden reser sig sitt minne
faktiskt upp till höjden 5-6 meter
längst därborta nu i myrens norrkant.
Av Sammil själv blir spåret bara svagare
för varje år och varje timmas vittring,
om några budgetär minns heller ingen Sammilsmyrn.